

Novella

Pál Dorián

Telefonszám: +36 70 246 2394

Iskola: Dr. Mező Ferenc Gimnázium (11.C osztály)

Az utolsó vándor

Az eső fekete fátyolként hullott a városra. Az aszfalt tükrözte a lámpák tompa fényét, mintha apró csillagok pislákolnak volna a földön, de minden csillag haldoklott, ahogy a pocsolyák mélyén elnyelte őket a sötétség. A szél vadul cibálta a kabátomat, az ujjaim reszkettek, de nem tudtam eldönteni, hogy a hidegtől, vagy valami mástól. Egy elhagyott sikátor mélyén álltam, háttal a világnak.

– Hideg az éjszaka – szólalt meg valaki a hátam mögött.

Nem ijedtem meg. Valahogy számítottam rá. Lassan megfordultam, és megláttam őt. Egy magas alak állt ott, hosszú fekete kabátban, a csuklya mélyén arca alig látszott. Nem volt benne semmi természetfeletti, mégis a gyomromban éreztem a jelenlétét, mint egy üres gödröt, amelybe lassan hullok bele.

– Tudtam, hogy eljössz – mondtam halkan.

A férfi biccentett.

– Már egy ideje követlek. Mindig ott vagyok, amikor a csend körülölel, amikor a sötétség hozzád szól. Amikor az ujjaid a pulzusodra szorúlnak, és figyeled, milyen könnyű lenne elengedni.

A szavak úgy csorogtak belőle, akár az esőcseppek az ereszről. Nem volt benne fenyegetés, sem sietség. Csak ténymegállapítás.

– Akkor miért nem vittél magaddal korábban? – kérdeztem, miközben lehajtottam a fejem. A vízcseppek a hajamból a szemembe folytak.

A férfi közelebb lépett, és mély, sötét pillantással nézett rám.

– Mert nem voltál kész rá.

– És most? – kérdeztem reszketve. – Most készen állok?

Egy hosszú pillanatig csend volt közöttünk, csak a vihar zaja törte meg az éjszakát. A szél felkavarta a hulló leveleket, mintha az árnyékok is táncra keltek volna körülöttünk. A Halál egyenesen a szemembe nézett.

– Nem.

Meglepetten pillantottam rá.

– De én... én nem akarok többé élni.

A Halál halvány mosolyt villantott. Nem volt gúnyos, inkább szomorú.

– Azt hiszed, hogy a halál egy döntés? Egy ajtó, amin átlépsz, ha elég fáradt vagy? Nem, gyermekem. A halál egy állomás. Egy végpont. De te még mindig úton vagy.

A szavai összezavartak. Ökölbe szorítottam a kezem, éreztem, ahogy a körmeim a tenyerembe mélyednek.

– De miért? – suttogtam. – Miért hagysz szenvedni?

A Halál lehunyta a szemét, mintha a választ nem lett volna könnyű kimondania.

– Mert még van benned valami. Egy halvány szikra. Egy árva gondolat, amely még küzd. Az utolsó vándor a lelkedben, aki még nem adta fel.

Az eső egyre erősebben zuhogott. A ruháim már teljesen átáztak, de nem érdekelt. Úgy éreztem, mintha az egész világ rám nehezedne.

– És ha én akarom elengedni? Ha én akarom kioltani azt a szikrát?

A Halál előrébb lépett, most már csak egy lépés választott el minket egymástól. Felém nyújtotta a kezét.

– Akkor fogd meg a kezem, és vége. Egyetlen lélegzet, egyetlen szívdobbanás, és többé nem kell semmit érezned.

A szívem vadul zakatolt. Néztam a kezét, és éreztem a hívást. Az ígéretet, hogy többé nem kell reszketnem, nem kell küzdenem. A fájdalom megszűnik, a magány elcsitul. Csak csend marad.

Aztán valami történt. Egy emlék, egy hang a fejemben. Egy nevetés, egy érintés. Valaki, aki valaha szeretett. Egy régi napfényes délután, amikor még volt bennem élet. A szikra.

Visszaléptem.

A Halál nem szólt semmit. Nem volt haragos, nem volt csalódott. Csak bólintott, és lassan leengedte a kezét.

– Akkor még nem jött el az időd – mondta halkan. – De ne félj. Egyszer újra találkozunk.

Aztán a következő villámfényben eltűnt. Egyedül maradtam a zuhogó esőben, reszketve, átfázva. De élve.

És valahol, a sötét égbolt mögött, talán a hajnal már készülődött.

Pál Dorián